

15 Φεβρουαρίου 2016

Ν' αγαπάς και να πονάς

Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Πορφύριος Κausοκαλυβίτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

Όποιος θέλει να γίνει χριστιανός, πρέπει πρώτα να γίνει ποιητής

Η ψυχή του χριστιανού πρέπει να είναι λεπτή, να είναι ευαίσθητη, να είναι αισθηματική, να πετάει, όλο να πετάει, να ζει μες στα όνειρα. Να πετάει μες στ'

άπειρο, μες στ' άστρα, μες στα μεγαλεία του Θεού, μες στη σιωπή.

Όποιος θέλει να γίνει χριστιανός, πρέπει πρώτα να γίνει ποιητής. Αυτό είναι! Πρέπει να πονάς. Ν' αγαπάς και να πονάς. Να πονάς γι' αυτόν που αγαπάς. Η αγάπη κάνει κόπο για τον αγαπημένο. Όλη νύχτα τρέχει, αγρυπνεί, ματώνει τα πόδια, για να συναντηθεί με τον αγαπημένο. Κάνει θυσίες, δε λογαριάζει τίποτα, ούτε απειλές, ούτε δυσκολίες, εξαιτίας της αγάπης. Η αγάπη προς το Χριστό είναι άλλο πράγμα, απείρως ανώτερο.

Και όταν λέμε αγάπη, δεν είναι οι αρετές που θ' αποκτήσουμε αλλά η αγαπώσα καρδιά προς το Χριστό και τους άλλους. Το καθετί εκεί να το στρέφουμε. Βλέπουμε μια μητέρα να έχει το παιδάκι της στην αγκαλιά, να το φιλάει και να λαχταράει η ψυχούλα της; Βλέπουμε να λάμπει το πρόσωπό της, που κρατάει το αγγελούδι της; Όλ' αυτά ο άνθρωπος του Θεού τα βλέπει, του κάνουν εντύπωση και με δίψα λέει: "Να είχα κι εγώ αυτή τη λαχτάρα στο Θεό μου, στο Χριστό μου, στην Παναγίτσα μου, στους αγίους μας!". Να, έτσι πρέπει ν' αγαπήσουμε τον Χριστό, τον Θεό. Το επιθυμείς, το θέλεις και το αποκτάς με την χάρι του Θεού.

Εμείς, όμως, έχουμε φλόγα για το Χριστό; Τρέχουμε, όταν είμαστε κατάκοποι, να ξεκουρασθούμε στην προσευχή, στον Αγαπημένο ή το κάνουμε αγγάρια και λέμε: "Ω, τώρα έχω να κάνω προσευχή και κανόνα..."; Τι λείπει και νιώθουμε έτσι; Λείπει ο θείος έρωσ. Δεν έχει αξία να γίνεται μια τέτοια προσευχή. Ίσως μάλιστα κάνει και κακό.

Αν στραπατσαρισθεί η ψυχή και γίνει ανάξια της αγάπης του Χριστού, διακόπτει ο Χριστός τις σχέσεις, διότι ο Χριστός "χοντρές" ψυχές δε θέλει κοντά Του. Η ψυχή πρέπει να συνέλθει πάλι, για να γίνει άξια του Χριστού, να μετανοήσει "έως εβδομηκοντάκις επτά". Η μετάνοια η αληθινή θα φέρει τον αγιασμό. Όχι να λες, "πάνε τα χρόνια μου χαμένα, δεν είμαι άξιος" κ.λπ., αλλά μπορείς να λες, "θυμάμαι κι εγώ τις μέρες τις αργές, που δε ζούσα κοντά στο Θεό...". Και στη δική μου τη ζωή κάπου θα υπάρχουν άδειες μέρες. Ήμουνα δώδεκα χρονών, που έφυγα για το Άγιον Όρος. Δεν ήταν αυτά χρόνια; Μπορεί βέβαια να ήμουν μικρό παιδί, αλλά έζησα δώδεκα χρόνια μακράν του Θεού. Τόσα πολλά χρόνια!...

Ακούστε τι λέει ο Ιγνάτιος Μπριαντσανίνωφ στο βιβλίο του Υιέ μου, δος μοι σην καρδίαν :

“ Κάθε εργασία σωματική και πνευματική, η οποία δεν έχει πόνο ή κόπο, ουδέποτε καρποφορεί γι’ αυτό που την καταπιάνεται. Επειδή η Βασιλεία των ουρανών βιάζεται και “βιασταί αρπάζουσιν αυτήν”, και λέγοντας βία εννοεί τη συνεχή επίπονη άσκηση του σώματος”.

Όταν αγαπήσεις το Χριστό, κάνεις κόπο, αλλά ευλογημένο κόπο. Υποφέρεις, αλλά με χαρά. Κάνεις μετάνοιες, προσεύχεσαι, διότι αυτά είναι πόθος, θείος πόθος. Και πόνος και πόθος και έρωτας και λαχτάρα και αγαλλίαση και χαρά και αγάπη. Οι μετάνοιες, η αγρυπνία, η νηστεία είναι κόπος, που γίνεται για τον Αγαπημένο. Κόπος, για να ζεις τον Χριστό. Αλλ’ αυτός ο κόπος δε γίνεται αναγκαστικά, δεν αγανακτείς. Ό,τι κάνεις αγγάρια, δημιουργεί μεγάλο κακό και στο είναι σου και στην εργασία σου. Το σφίξιμο, το σπρώξιμο φέρνει αντίδραση. Ο κόπος για το Χριστό, ο πόθος ο αληθινός είναι Χριστού αγάπη, είναι θυσία, είναι ανάλυση. Αυτό ένωθε και ο Δαβίδ: “Επιποθεί και εκλείπει η ψυχή μου εις τας αυλάς του Κυρίου”. Ποθεί με λαχτάρα και λιώνει η ψυχή μου απ’ την αγάπη του Θεού. Αυτό του Δαβίδ ταιριάζει με το στίχο του Βερίτη που μ’ αρέσει:

“ Συντροφιά με τον Χριστό λαχτάρησα να ζήσω,/ως να φθάσει κι η στερνή στιγμή να ξεψυχήσω”.

Χρειάζεται προσοχή και προσπάθεια, για να κατανοεί κανείς αυτά που μελετάει και να τα ενστερνίζεται. Αυτός είναι ο κόπος που θα κάνει ο άνθρωπος. Στην κατάνυξη, στη ζέση, στα δάκρυα θα μπει μετά χωρίς να κοπιάσει. Αυτά ακολουθούν, είναι δώρα Θεού. Ο έρωτας θέλει προσπάθεια; Με την κατανόηση των τροπαρίων και κανόνων και των Γραφών έλκεσαι ευφραϊνόμενος, μπαίνεις μέσα στην αλήθεια ευφραϊνόμενος. “Έδωκας ευφροσύνην εις την καρδίαν μου”, όπως λέει ο Δαβίδ. Έτσι αυθόρμητα μπαίνεις στην κατάνυξη, αναίμακτα. Καταλάβετε;

Εγώ ο καημένος επιθυμώ ν’ ακούω τα λόγια των Πατέρων, των ασκητών, τα λόγια της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης. Σ’ αυτά θέλω να εντρυφώ. Αυτά καλλιεργούν το θείο έρωτα. Τα επιθυμώ και προσπαθώ, αλλά δεν μπορώ. Αρρώστησα και “το μεν πνεύμα πρόθυμον, η δε σαρξ ασθενής”. Δεν μπορώ να κάνω μετάνοιες. Τίποτα. Επιθυμώ, έχω ζήλο και έρωτα να είμαι στο Άγιον Όρος και να κάνω μετάνοιες, να προσεύχομαι, να λειτουργώ και να είμαι μ’ έναν ακόμη ασκητή. Είναι καλύτερο να είναι δύο. Το είπε ο ίδιος ο Χριστός: “Ού γαρ εισί δύο ή τρεις συνηγμένοι εις το εμόν όνομα, εκεί ειμί εν μέσω αυτών”.

Το κείμενο προέρχεται από το βιβλίο “Γέροντος Πορφυρίου Καυσοκαλυβίτου Βίος και Λόγοι” της Ιεράς Μονής Χυσοπηγής Χανίων.

Πηγή: xfd.gr